

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritiva - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 4. Qua reverentia celebrandum sit

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

bona omiffa, temporalia quæ relinquunt, æterna ad quæ properant. Graviffimam denique neceffitatem patiuntur animæ defunctorum in carcere Purgatorii detentæ, quarum tota fpeces in fuffragiis noftris fita eft, cum ipfæ pro fe nec fatisfacere, nec quicquam poffint impetrare. Horum omnium infinita multitudo fupplices manus extendit ad facerdotem miferabili ejulatu clamans & deprecans, ut partem aliquam divini auxilii fingulis impetret, porrectis in Miffa fupplicibus eorum libellis, quos feridè & ferventer, magnoque affectu æterno Patri commendare debet. Turpe enim efferet in confpectu tantæ majestatis diftractione vel hæfitatione infulfam reddere legationem, & tanti ponderis negotia frigidè ac perfunctoriè pertractare.

§. IV. *Qua reverentia celebrandum fit.*

DUplex eft reverentia, interna & externa. Interna in timore & tremore, in humilitate & compunitione cordis confiftit. Ad externam pertinent totius hominis compositio & gravitas, omniumque cæremoniarum ac præfcriptorum rituum obfervantia. Quanta verò cura adhibenda fit, ut hoc augustiffimum facrificium omni veneratione ac reverentia celebretur, facilè intelliget facerdos, fi ex una parte confideraverit nullum opus fanctius ac divinius à Chriftri cultoribus tractari poffe, quam hoc ipfum tremendum myfterium: ex altera verò perpendat maledictum vocari in facris literis qui facit opus Dei negligenter. Quod fi Regem alloquuturus magno metu ftat coram illo, nec audet oculos ab eo divertere: quanto majori trepidatione, humilitate, ac follicitudine, in confpectu divinæ majestatis altare oportet, tota mente in ipfum Deum intenta, qui non folum externum afpectum, fed intima etiam animi penetrantia intuetur? Quid turpius & pœna dignius, quam quod peccator facro altari irreverenter affiftat, ubi Sancti metuunt, pavent Angeli, tremunt Potestates, & fupremi Spiritus faciem fuam velant præ verecundia & confufione? Accedit nox ad lucem, in-

firmus ad omnipotentem, servus ad Dominum, creatura ad Creatorem & non formidat, non contremiscit? Proderit etiam ad excitandum reverentiæ affectum consideratio gaudii, quod S. Trinitas & omnes cælitates ex devota & reverenti Missæ celebratione percipiunt: tum quia id sacrificium testamenti loco à Christo relictum est in pignus amoris quo suos in finem dilexit: tum quia est mortis illius commemoratio, qua intercedente peccata nostra deleta sunt, homines redempti, sancti salvati, & nos qui vivimus innumeris beneficiis cumulamur. Cavendum ergo ne quid sacrificans admittat, quod istam minuat lætitiā Dei & Sanctorum, quæ ex hujus sacrificii suavissimo odore promanat. Ad eandem denique reverentiam comparandam debet sacerdos solerter præmeditari quam sapienter & exactè S. Ecclesia divinitus edocta totius sacrificii ordinem, modum, & apparatus præscripserit, & instituerit. Nam primò culpas veniam precando confitetur: tum Deum laudat & adorat, eique de acceptis beneficiis gratias agit: opem divinam sibi & aliis implorat: nec ullum officii genus prætermittit, quod possint mortales sanctè cum Deo exercere. Jungit autem cum his externam conformationem, habitumque corporis maximè decentem & religiosum: vel stat vel flectit genua, aperto semper capite, manibus modo junctis, modò protentis, & in cælum sublatis, quæ omnia aptissima sunt ad reverentiam in ipso celebrante & in astantibus conciliandam. Nec quocunque modo, sed præstantissimo Deum alloquitur: secretò enim loquitur & veluti ad aurem, sicut amicus cum amico. Loquitur non suo, sed totius Ecclesiæ nomine, & à Deo auditur tanquam gerens personam publicam, nulla habita sui ratione, sive bonus sive malus sit. Loquitur in publica celebritate coram universa cæli curia, & hominibus qui adstant: atque ideò in solemnī confessione, quæ Missæ præmittitur, & sanctos & populum appellat; & in Præfatione Deum precatur, ut voces suas cum Angelorum vocibus admitti jubeat. Loquitur cum

Christo Domino, qui in sacramento præsens est, ejusque preces simul cum ipso æterno Patri præsentat. Verba tandem, quæ loquitur non ipse suo ingenio composuit; sed vel à Christo tradita sunt, vel in sacris literis à Spiritu sancto dictata, vel sanctorum Patrum & Conciliorum auctoritate comprobata: quare nihil proferre potest quod non sit Deo gratissimum & summè acceptum. Totis itaque viribus conari debet, ut tam sanctum ministerium quam maxima fieri potest reverentia & sanctitate exequatur: & depositis terræ sordibus Angelica puritate elucescat.

§. V. *Aliæ considerationes ad pios affectus
in celebrante excitandos.*

Vix fieri poterit ut non attentè, devotè, & reverenter celebres, quisquis es Christi sacerdos; si fide viva hanc veritatem perceperis, & intimo sensu apprehenderis, te ipsum Christum offerre, unigenitum Dei filium, salvatorem & judicem tuum. Sed huic veritati magnum momentum ex hoc accedit, quod perfectiorem Christi humanitatem nunc in Missa Deo offers, quam ipse obtulerit in ultima cœna. Nam primò Christus mortalem obtulit, tu immortalem; ille passibilem, tu impassibilem. Secundò nunc eadem offertur cum plena pro nobis satisfactione, omnia siquidem ipsius merita ejusdem morte completa sunt. Tertio, quia humanitas Christi etsi à principio sanctificata fuit in unione hypostatica, cum tamen in passione oblata est Deo, novam acquisivit sanctificationem, ut hostia scilicet tunc actualiter exhibita, & nunc offertur in Missa hac nova sanctificatione exornata. Adde quod Christus mirabili modo in sacramento existit quam in cœlo. Totum enim ejus corpus in totis speciebus est, & totum in qualibet minima earum parte sine quantitate coextensa ad locum; ita ut ejus præsentia nec quidem à supremis spiritibus per principia naturalia naturaliter videri possit. Sunt & alia innumera mirabilia, quæ